

SÜVARI

Dr. Emre Kanad ER

Bu kitabın yayın hakkı PHOENIX YAYINEVİ'ne aittir. Yayınevinin ve yayıncısının yazılı izni alınmaksızın kısmen veya tamamen alıntı yapılamaz, hiçbir şekilde kopyalanamaz, çoğaltılamaz ve yayınlanamaz.

Süvari

Yazar: Emre Kanad ER

Editör: Ertan Akkaş

Kapak Tasarımı: İsmail Anıl Güzeliş, Yusuf Gürol Yılmaz

Sayfa düzeni: Buse Dilara Dirim

©Phoenix Yayınevi Tüm Hakları Saklıdır.

ISBN No: 978-605-7789-37-2

Phoenix Yayınevi - Ünal Sevindik

Yayıncı Sertifika No: 11003

Şehit Adem Yavuz Sok. Hitit Apt. 14/1

Kızılay-Ankara

Tel: 0(312) 419 97 81 pbx

Faks: 0(312) 419 16 11

e-posta: info@siyasalkitap.com

<http://www.phoenixyayinevi.com>

Baskı:

Gurur Matbaacılık

Sertifika No: 43 575

Zübeyde Hanım Mahallesi Kazım Karabekir Caddesi

Murat Çarşısı No:41/4 Altındağ/ANKARA

Tel: 0312 362 10 11 • www.gururmatbaa.com

Dağıtım:

Siyasal Kitabevi

Şehit Adem Yavuz Sok. Hitit Apt. 14/1Kızılay-Ankara

Tel: 0 (312) 419 97 81 pbx

Faks: 0 (312) 419 16 11

e-posta: info@siyasalkitap.com

<http://www.siyasalkitap.com>

SÜVARI



Dr. Emre Kanad ER, 1966 yılında Mersin’de doğdu, ilk ve orta öğrenimini Çankaya İlkokulu ve Toros Kolejinde tamamladı. Ankara Hacettepe Üniversitesi Dişhekimliği Fakültesinde 1989 da Lisansüstü eğitimini, Gazi Üniversitesi Dişhekimliği Fakültesinde 1997 de doktora eğitimini bitirdi. Türkiye Cumhuriyeti ve Kuzey Kıbrıs Türk Cumhuriyeti Üniversitelerinde doktor öğretim görevlisi olarak eğitim verdi. Halen Ankara’da kendi kliniğinde ağız ve diş sağlığı alanında hasta kabul etmektedir.

Hayat mücadelesini dimdik ayakta geçirebilmem ve kişiliğimi inşa ederken yaptığı klavuzluk için Babama, sevgisini, şefkati ni üzerimden hiç eksik etmeyen Anneme, dürüst, yapmacıksız, yüreği sevgi dolu biricik Ağabeyime...

Teşekkür

Bana dedemi tanıttığı, anılarını benimle paylaştığı, sevgili babam Doğan Er ile birlikte bana vatanın ve vatan sevgisinin ne olduğunu öğrettiği için sevgili Annem Meral Er'e, ilk bölümü kendisine okuduğum andan itibaren tüm heyecanı ile bana her türlü desteği veren sevgili dostum Fatih Özgür Esen'e, elindeki dökümanları benimle paylaşan sevgili kuzenim Ayşegül Akıncı Yüksel'e ve kapak tasarımını yaparak destek olan sevgili oğlu Anıl Güzeliş'e, "Mersin Kuvayı Milliye Teşkilatlanması Bağlamında Karboğazı Baskını ve İlk Defacto Tanınma" başlıklı Projesi ile Fransız işgaline karşı gösterilen direnişi bilimsel bir yaklaşımla kamuoyuna hatırlatan Sayın Ayşe Nazlı Kayı'ya, yayınevi ile ilgili desteği için Sayın Hür Keçeci'ye, okumaları yapıp beni bu süreçte cesaretlendirip, destekleyen dostlarıma çok teşekkür ederim.

Önsöz

Kurtuluş Destanımızın içindeki yapı taşlarından biri olan hikayemiz, ulusal birliğini sağlamanın, insanca, özgür ve bağımsız olarak, bütün dünya halklarıyla eşit, onurlu ve mutlu bir hayat yaşamamanın özlemiyle inanılmaz bir mücadele veren ve bu hedefe ulaşmak için her şeyden öte ölümü göze alan, yürekli insanlarımızın hikayesidir. Koca gemileri batıran yüzlerce kiloluk mermileri sırtında taşıyıp, sonra evine dönüp odunculuk yapmaya devam eden, küpelerini satıp, aldığı tüfekle, kaybettiği kocasının yerine savaşa katılıp, yüreğini, canını vatana feda eden, buz gibi soğuk havada taşıdığı cephane donmasın, ıslanmasın diye kendi örtüsünü mermilere örtüp, soğuktan donan, kuşatma altında aylarca direnip açlıktan ve susuzluktan ölen binlerce kahraman insanımızın hikayesi gibi. Düş ve gerçeğin, acı ve mutluluğun, aşk ve hasretin, yaşam ve ölümün iç içe geçtiği bir hikaye.

Bir adım atarken, bir yola çıkarken, bir hedefe yürürken, bunun bir destana dönüşüp dönüşmeyeceğini bilemezsiniz. Niyet ederek destan yazılabilir mi? Yoksa, yüksek mücadele ruhuna sahip olan insanların, sonsuz fedakarlıkları ve cesaretleri ile gerçekleştirdiklerine mi destan denir. Tarihin sayfaları, olumlu, olumsuz örnekler ile dolu. Napolyon Bonapart, bir amaç uğruna yola çıkmış, halkını unutup kendi hırslarına yenik düşmüş, mücadelesi, sonu beklenmedik de olsa bir destana dönüşmüştür. Bir başkası da destan yazma hevesi ile binleri hatta milyonları arkasından sürükleyip, ölüme götürmüştür, Adolf Hitler gibi. Yine destansı bir karakter olma hevesi ile ve

kaşında, gözünde kerametler olduğuna inanıp, Osmanlıyı birinci dünya savaşına sokarak, çöküşe, hatta yok oluşa sürükleyen yöneticileri de bu grupta saymak mümkün. Örnekler çoğaltılabilir ama amacımız bu sonu hiç de iyi bitmemiş maceraları hatırlamak değil. Bizim, özgürlükleri ellerinden alınmış, ezilen, zulmedilen dünya halklarına örnek olmuş, umut olmuş, onlara rehberlik etmiş bir Kurtuluş Destanımız var ve bu destanı vücuda getiren yüzlerce, binlerce kadın, erkek, yaşlı, genç, isimli, isimsiz destan kahramanlarımız. Şu bir gerçek ki, büyük destanların kahramanları, genellikle kaderlerini, isimsiz, saf ve temiz yürekli, bağımsızlık ve özgürlük sevdalılarına teslim etmişlerdir. Bozkurt'un, Anadolu'da kaderini bu isimsiz kahramanlara teslim ettiği gibi. Kiminin destanı, kiminin hayal kırıklığı olabiliyor, tıpkı destan yazmak için Anadolu'ya gelip, sonunda adı tarih kitaplarına küçük asya felaketi olarak geçen, Yunanlıların Anadolu'yu işgal etme hayali gibi. Tıpkı Antik Yunanı veya Bizansı diriltip, Türkleri Orta Asya'ya gönderme hayali kuran, İngiliz, Fransız, İtalyan, Rus ve Amerikalılar'ın yaşadığı hayal kırıklığı ve aşağılanma gibi. Lozanda, sahip oldukları imtiyazları ve işgal ettikleri toprakları geri vermenin utancını yaşayan emperyal güçler gibi.

Anadolu ve Rumeli, cesaretle, emekle, ilmek ilmek, adım adım, köy köy, belde belde, ama anlatıp ikna edilerek ama acıyı ve zülmü yaşayarak en çok da umutla, cesaretle ve fedakarlıkla kurtuluş mücadelesine hazırlandı. Tarihi üstünkörü okuyanlar, verilen mücadelenin ve sonrasında gerçekleştirilen mucizenin, bu topraklara bir sihirli değneğin dokunmasıyla oluştuğunu sanabilirler. Anadolu'da ve Rumelide küçük ateşler olarak başlayan bu mücadele; her biri vatanını, halkını çok seven, kendi hayatı ve hayallerini düşünmeden, gelecek nesillere insanca, özgürce yaşayabilecekleri, çağdaş medeniyetler içerisinde yer alabilecekleri bir yurt bırakmak hayali kuran insanların gerçekleştirdiği bir mucizedir. Bu gerçekleşmesi imkansız diye düşünülen hayal; din adamlarının, mülki amir-

lerlerin, askerlerin, yörenin ileri gelen, sözü dinlenen büyüklerinin ve yüzlerce yıldır sesine kulak verilmemiş, ihtiyaçları gözardı edilmiş, vergi yükü ve feodal güçlerin ağır eziyeti altında sömürülmüş, okuyup aydınlanması engellenmiş, sadece savaşlarda hatırlanıp, savaştan sonra sırt çevrilmiş halkın da dahil olduğu, yorgun, bıkkın, hayal kırıklığı içerisinde ve umudunu kaybetmiş insanların bir kurtuluş mücadelesi yapmaya ikna edilmesi ile gerçeğe dönüştü. Başlangıçtaki bildiri-lerin, kongre ve toplantıların (Amasya, Sivas, Erzurum) az sayıdaki katılımcıları ve alınan kararların altındaki cılız, çekingen ve korkak imzalar dikkate alınırca, bu küçücük kıvılcımın, yüreklerde nasıl bir bağımsızlık yangınına dönüştüğü, daha doğrusu dönüştürdüğü çok iyi anlaşılır. Bozkurt bu süreçte, Anadolu halkından daha çok, kendi çevresindekileri, hatta en yakın arkadaşlarını ikna edebilmek için büyük mücadele vermiştir. Bağımsız olmak, kapütülasyonlardan kurtulmak, medeni ülkeler seviyesine ulaşmak, kulluktan kurtulup birey olmak, vatandaş olmak, özgür birer insan olmak hayali, birçoğunu sevindirmek şöyle dursun fazlasıyla korkutuyordu. Yüzyılların kulluğu, köleliği kalın, ağır ve çözülemez prangalar olarak içlerine işlemişti. Bu süreç ne yazık ki tarih kitaplarımızda özensiz ve üstünkörü anlatılmıştır. Mücadele ruhu yeteri kadar aksettirilememiş, yapılan fedakarlıklar masallaştırılmış, şartların ne kadar ağır olduğu, onyıllardır savaşan, yorgun ve fakir düşmüş ümitsiz halkın nasıl imkansızlıklar içerisinde yaşamaya çalıştığı, gelecek nesillere hakkıyla anlatılamamıştır. Öğretim sistemi, gençlerimizi geleceğe hazırlamakta tamamen yetersiz kalmaktadır. Atasını ve neler yaptığını bilmeyen nesiller, genlerinden, kültürlerinden, edebiyat ve tarihlerinden kendilerine aktarılan üstün özelliklerin farkına varamazlar. Yaşama merhaba diyen her insanoglu, doğanın kendisine bahşettiği belli hediyeleri ve genetik birikimleri beraberinde yeryüzüne taşır. Doğal sürecin kaçınılmaz değişimi ve dönüşümüdür bu durum. Bu özellikler, doğru zamanda,

düzgün ve çağdaş eğitim sistemleri kullanılarak geliştirilir, desteklenir ve beslenirse olgunlaşır, kişiye ve topluma yararlı hale gelir. Doğru eğitim kriterleri belirlenip, eğitim sistemimizi, insanımızın yetenek ve kültürüne uygun hale getirmek, öncelikli ödevimiz olmalıdır. Bununla beraber, her birimiz, kendi yeteneklerimizi geliştirip, bilgi ve görgümüzü arttırarak, bireysel ve toplumsal kalkınmaya destek olmak ve çağdaş medeniyet seviyesine dönüşümü gerçekleştirmek ile yükümlüüz. Onurlu ve saygın bir Türk Vatandaşı olmanın gereği budur. En azından, bize bu vatani hediye edenlere vefa borcumuzdur.

Kurtuluş Savaşı Destanı, ünlü bir şairimizin yazdığı gibi küçük küçük birçok destanın biraraya gelmesi ile yazıldı. Vatan diyebileceğimiz topraklar, santim santim, kanla, azimle, bin bir fedakarlıkla gelecek nesillere kazandırıldı. Herbiri ayrı kahramanlık hikayesi, öyküsü, destanı olan binlerce olay ve kahramanları, bu vatani, bu ülkeyi vücuda getirdiler. Yalan ve hile ile halkını kandıranların, kötü niyetlerini kendilerine bile açıkça itiraf etmeye korkan kifayetsiz muhterislerin, kafasını kuma gömüp, ülkeyi, bu eşsiz vatani dipsiz kuyuya sürükleyenleri destekleyenlerin bu fedakarlıkları anlamalarını beklemek boş hayal kurmak olur.

Dünya tarihi dikkatle incelendiğinde görülen odur ki Birinci Dünya savaşı diye adlandırılan vahşet, milyonlarca insanın ölümüne yol açan, zenginlerin daha zengin, güçlülerin daha güçlü ve zalimlerin daha zalim olması için yapılmış bir savaştır. Nedenleri arasında en ufak insani bir gereksinim yoktur. Amaç, daha çok zenginleşmek, daha büyük coğrafyalara hakim olmak, daha çok insan üzerinde tahakküm kurmaktır. Hiçbir geçerli, haklı tarafı olmayan bu savaşı çıkaran ülkeler, öncesinde başlayan Balkan Savaşlarının da hazırlayıcıları, kışkırtıcıları ve destekçileriydiler. Güç ve para hırsı bitip tükenmeyen bu sözde medeni ülkeler, refahlarını başka mazlum ülkelerin ve halkların kanları ve acıları üzerine kurdular.

Şunu dünya halkları bilmelidir ki, bu savaşta esir düşen askerlerin en şanslıları, Türklere esir düşenlerdir. Ne dünya savaşında ne de Kurtuluş Savaşımızda esir aldığımız askerlere karşı, birkaç istisnai vaka haricinde hiç bir zulüm yapılmamıştır. Halbuki sadece Mısır'daki kamplarda (Tel El- Kebir vb.), Türk Esirlere yapılan eziyet ve uygulanan vahşet, tek başına, buna göz yuman bütün Dünya halklarının mahkum olmasına yeterlidir. Bin bir sebeple; aç bırakılarak, yetersiz beslenme nedeni ile, sıcak kumlar üzerinde bilinçli olarak bekletilerek, kirliliği ve zehirli sular içirilip, temizlik şartlarına uyulmayarak esir askerlerin hastalanmalarına neden olunmuş, sonrasında özellikle gözlerde oluşan yanma, kızarıklık ve kanlanmalar bahane edilerek, yüzlerce Türk Askerinin gözleri ama ameliyatla, ama ilaçlar ve zehirler ile kör edilmiştir. Belgeleri ve tanıklıkları açıkça ortada olan bu zalimliklerin, bu vahşetin hiçbir özürü olamaz. İngilizler, bu vahşi uygulamaları, esir kamplarına getirttikleri, kandırılmış, beyinleri yıkanıp Türk halkına düşman edilmiş, Ermeni, Rum tercümanlar, doktor ve hemşireler aracılığı ile yaptılar. Osmanlının yaptığı cız itiraz ve başvurular ise bu esaret altında sakat bırakılan, zulmedilen, katledilen askerlerimize bir fayda getirmedi. Vahşice gözleri çıkarılan, ihtiyaçlarını görmek için ancak birbirlerine tutunarak, 30-40 kişilik gruplar halinde tuvalete, yemeğe, yataklarına gidebilen insanların, yürek dayanmaz acıları; bu vahşilerin elinden canını veya en azından bir gözünü kurtarabilmiş tek Türk askerimizin şahitliklerinden, anılarından, gözyaşları içinde anlattıklarından, tarihi belge ve araştırmalardan açıkça anlaşılıyor. Bu, kendilerini medeniyetin kaynağı, modern dünyanın öncüleri, geleceğin üstün meziyetlere sahip mimarları sanan sözde insan hakları savunucusu devletlerin, dünyaya ve halklara yaptığı ve yapacağı zulümün sonu yok. Her devirde, her zaman aralığında ve her coğrafyada kendi refahları için yaptıkları insanlık dışı uygulamaları örtmek amacıyla, ya madur rölü yapar ya da demokrasi, barış, medeniyet getiriyoruz kan-

dırmacasıyla ülkeleri, insanları yok eder, esir eder ya da sakatlarlar. Dünya halkları, Afrikada, Asyada, Uzak Doğuda, Amerika kıtasında, Kuzey Avrupada, Kafkasyada, Kırımımda, Balkanların tam ortasında hem de tüm dünyanın gözleri önünde gerçekleşmiş bu katliamları görmezden ve duymazdan geldiler, vaballeri hepsinin boynuna olsun.

Anadolu'nun dört bir yanını işgal etmiş düşman kuvvetleri yetmiyormuş gibi, yıllardır sözünün geçtiğini, güçlü olduğunu, hakim olduğunu düşündüğü coğrafyada, hiçbir otoritesi kalmamış olan Osmanlı'nın topraklarında, sayıları bine kadar çıkabilen silahlı çeteler, eşkıyalar, başıbozuklar, asker kaçakları ve bölgenin kendilerine ağa denilen feodal güçleri, halka zulüm üzerine zulüm ediyordu. Bu zalimlerden çekmediği kalmamış, neye, kime güveneceğini şaşırılmış olan halk, sığınabileceği güvenli bir liman arayıp durmaktaydı. Yetiştirdiği bir avuç ürünün çoğuna el koyan ağalar, geri kalanın üzerine çöken eşkıyalar, karısına, kızına tecavüz eden başıbozuklar, insafsızca önüne çıkarı soyup öldüren kaçaklar ve bunlara karşı, ellerinde kalan topraklar üzerinde bir düzen kurmaya çalışan, vatan diyebileceğimiz, içinde güvenle yaşayabileceğimiz bir ülke kurma çabasındaki Kuvva. Bu zulüm altında inleyen halkı gözardı ederek, düşman ülkelerin yönetimine girmek, dönemin tanımlaması ile manda ve himaye altına girmek isteyen, vatansızların verdiği mücadeleyi, utanmadan, rezilce değersizleştirmeye ve aşağılamaya çalışan, özgüvenden, insani değerlerden yoksun, yaşadığı coğrafyayı ve üzerinde yaşayan insanı tanımayan sefiller, Kuvva'nın başarısız olması için akıl almaz hilelere, aşağılık ve namussuzca davranışlara ve yalanlara başvurdu. Yaptıkları rezillikler ortaya çıkmasını diye düzenli ordu birliklerine katılmayı reddeden, hatta düşman saflarına geçecek kadar dalalet içerisinde olan yerel kuvvetleri ve çeteleri de tarih yazmış ve yazmaya devam edecektir. Henüz bir vatan, bir yurt olmaktan uzak olan bu topraklara, yüzbinlerce insan sadece hayatta kalmak

için geldiler.. Yüzyıllardır vatan belledikleri Balkanlardan, Kırimdan toprakları, paraları, değerli neleri varsa ellerinden alınarak, yol boyunca yüzbinlercesi, Sırplar, Bulgarlar, Yunanlılar, Ruslar tarafından öldürölerek Anadoluya, İstanbula göç etmiş ve göç etmeye devam ediyorlardı. Yüzbinlercesi, hastalıktan, yorgunluktan, açlık ve susuzluktan yitip gitti. İstanbula ulaştıklarında, yüzbinlercesi kolera ve tifodan öldü. O bahis edilen muhteşem Osmanlıdan bir eser yoktu ortada. Göç eden tebasını, ne düşmanlardan, ne de hastalık ve açlıktan koruyabildi Osmanlı. Açlıktan yeşile yayılıp otlarken ölen insanların coğrafyasında, kendi saltanatını korumanın derdindeki zavallı sultanların güzellemesini yapan aymazlar, o zaman da vardı, şimdi de var maalesef.

Osmanlı tarih sahnesinden silinmeden 100, 150 yıl önce sadece sömürölmek için ayakta tutulan bir devlete dönüştürölümüştü. Osmanlıyı bu hale getiren, kapütilyasyonlar başta olmak üzere, rüşvet ve ihanet içindeki yöneticiler ve kukla haline getirilmiş padişahlardı. Anadolu halkı, veremden, tifodan, koleradan, trahomdan, çocuk felcinden, frengiden, bağırsak kurtlarından kırılıp ölürken, doğan çocukların büyük bir çoğunluğu bir yaşını göremezken, doğum yapan kadınlarımızın yarısı doğumda hayatını kaybederken, ne uğruna öldüklerini bilmeden, dünyanın bir ucunda kaybettiğimiz, oğullarımız, babalarımız ve hatta dedelerimiz için kılını kıpırdatmayan Osmanlıyı, 300 yıldır parasının değeri düşen ve bunu önleyebilecek en ufak bir hamle yapmaktan aciz, Galata bankerlerinden ve Avrupalı zengin ailelerden borç alarak ve bu alınan borçları da saraylara, lükse harcayarak çar çur eden Osmanlıyı, bilimsel gelişmelerden, coğrafi keşiflerden, yeni dünya ve coğrafyalardan, endüstriyel gelişme ve değişimlerden bihaber, tarih sahnesinden artık çekilmesi kaçınılmaz olan, imparatorluk vasfını tamamen yitirmiş adeta bir yarı sömürge haline gelmiş Osmanlıyı hala büyük imparatorluk diye yutturmaya çalışan aymazlar, o gün de vardı, bugün de varlar.

Kurtuluş mücadelesi, işte bu şartlar altında başladı ve büyük imkansızlıklara ve engellemelere rağmen, zaferle sonuçlandırıldı. Zamanla düzenli bir ordu haline getirilen Kuvva, büyük hayaller peşinde olan Yunanı da Anadolu'dan atacaktı. Yunan ordusu, maalesef, kaçarken Anadoluyu yakıp yıkacak, yenilgisinin acısını, zavallı Anadolu insanını katlederek, kadınları, kızlarına tecavüz ederek, bebekleri anne karında öldürerek çıkaracaktı. Anne karındaki bir bebeği süngülemek, bir annenin süt dolu göğüsünü kesmek, çocukları anne babalarının gözü önünde akarsulara atarak boğmak, insanları camilere doldurup, kilitleyip yakmak. İnsanoğlunun vahşiliğinin bir sınırı yoktu. Yunan, bu vahşete rağmen de her zaman yaptığı gibi mağdur edebiyatı yapacaktı. Helen ırkından olma iddiaları ile, sözde medeni uluslardan destek almaya devam edecek ve dünyaya kendini acındıracaktı.

Ah Avrupa, sadece kendine eşit, kendine şefkatli, kendine adil Avrupa, kendi yalanlarına inanıp, gerçekler karşısında kafasını hep kuma gömen Avrupa. Tarih, birgün senin acımasızlığını, adaletsizliğini, mazlum halkları sömürerek elde ettiğin zenginliğini ve saltanatını tüm çıplaklığı ile yazacak ve bir tokat gibi yüzüne çarpacak.

Hikayemizin kahramanı Üsteğmen Hasan Fehmi, binlerce vatansever, gözü pek vatan evladından sadece biri. O kendi destanını, kendi yaşantısı içinde, kendi coğrafyasında, kendi gibi cesur yürekli insanlarla beraber yazdı. İngilizler'in Anadoludaki asi güçleri tanımlamak için söylediği, bizim için ise Bağımsızlık ve Özgürlük savaşçısı demek olan, "Kemalist" lakabını, anasının ak sütü gibi hak etti. Ve tabii göğsünde gururla taşıdığı İstiklal Madalyasını da.

Bu zaferin haklı gururunu yaşamak ve yaşatmak, vatanlarında özgürce ve insanca yaşamakta olan Türkiye Cumhuriyeti Vatandaşlarının hem hakkı hem de ödevidir. Tarih, geçmişini bilen, bunu iyi analiz edip hatalarından ders çıkaran ve geleceğini buna göre şekillendirerek yaşayan bağımsız kah-

raman halkları yazdığı kadar, geçmişinden bihaber, kendilerine bu günleri sağlayan atalarına saygıdan yoksun, sadece kendi varlıklarını bir nimet zanneden aymazların, kendilerini ve vatanlarını sürükledikleri gaflet, dalalet ve hatta hıyanetleri de yazmış ve halen yazmaktadır.

Kurtuluş Savaşı Destanlarından biri olan Kar Boğazı Baskını ve bunu gerçekleştiren kahramanlar, Anadolu'nun güney ve güneydoğusunda Toros Dağlarında verilen inanılmaz mücadelenin unsurlarından biri olarak tarih sahnesindeki yerlerini aldılar. Fransızların, Anadolu'yu terk etmelerine neden olan bu ve bunun gibi direniş destanları, daha sonra batı cephesinde verilecek olağanüstü mücadelenin, dayanağı oldular. Bu isimli ve isimsiz kahramanların, topyekün milli mücadele vermiş, canlarını ortaya koymuş bu cesur yüreklerin karşısında, saygıyla eğiliyorum.

Bu öykü, Kar Boğazı Baskını kahramanlarından Emekli Albay Hasan Fehmi Akıncı'nın gerçek hayat hikayesi esas alınarak yazıldı. Tarihe mal olmuş bazı kahramanların gerçek adları kullanıldı. Diğerleri ise hikayenin özüne zarar vermeden yerleştirilmiş hayal ürünü karakterlerdir. Tarihi şahsiyetlerin ve olayların gerçeğe ters düşmemesi için azami dikkat ve itina gösterildi. Gözden kaçanlar ve eksik kalanlar için affınıza sığınıyorum.

Emre Kanad ER